

Promemoria

Klimat- och näringslivsdepartementet

Regelförenkling för viss avfallsbehandling

KN2024/02491

Juni 2025

Innehållsförteckning

1	Promemorians huvudsakliga innehåll	3
2	Författningsförslag.....	4
	Förslag till förordning om ändring i miljöprövningsförordningen (2013:251)	4
3	Ärendet.....	6
4	Anmälnings- och tillståndsplikt för viss avfallsbehandling	6
4.1	All konvertering av smittförande avfall bör vara anmälningspliktig	6
4.2	Materialåtervinning av farligt avfall som uppkommit i egen verksamhet bör vara anmälningspliktig	7
4.3	Tillståndsplikt för behandling av avfall bör inte gälla om verksamheten redan är anmälningspliktig	9
5	Ikraftträdande.....	9
6	Konsekvenser.....	10
6.1	Problembeskrivning	10
6.2	Effekter om någon reglering inte kommer till stånd (nollalternativet)	10
6.3	Alternativa lösningar	11
6.4	Konsekvenser för berörda aktörer	11
6.4.1	Antal berörda verksamheter	11
6.4.2	Länsstyrelser.....	12
6.4.3	Kommuner.....	12
6.4.4	Domstolar	13
6.4.5	Företag.....	13
6.5	Statsfinansiella konsekvenser.....	13
6.6	Miljömässiga konsekvenser	13
6.7	Bedömning av om regleringen överensstämmer med eller går utöver de skyldigheter som följer av anslutningen till EU	14
6.8	Bedömning av om det finns behov av speciella informationsinsatser	14
6.9	Hur och när konsekvenserna av förslaget eller beslutet kan utvärderas	14

1 Promemorians huvudsakliga innehåll

Promemorian innehåller förslag som innebär att en verksamhet som återtviner avfall som har uppkommit i den egna verksamheten ska vara anmälningspliktig, i stället för tillståndspliktig. Det föreslås även att en verksamhet som konverterar smittförande avfall ska vara anmälningspliktig, i stället för tillståndspliktig, även när verksamheten bedrivs utanför sjukhus.

I promemorian föreslås vidare att behandling av farligt avfall som är anmälningspliktig inte ska omfattas av tillståndsplikt enligt uppsamlingsparagraferna 71 och 72 §§ i 29 kap miljöprövningsförrdningen.

2 Författningsförslag

Förslag till förordning om ändring i miljöprövningsförordningen (2013:251)

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om miljöprövningsförordningen (2013:251)²

dels att 29 kap. 38, 71 och 72 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 29 kap. 29 §, och närmast före 29 kap. 29 § en ny rubrik av följande lydelse.

29 kap.

Återvinning av farligt avfall som har uppkommit i egen verksamhet

29 §³

Anmälningsplikt C och verksamhetskod 90.391 gäller för att, på något annat sätt än genom kemisk behandling, behandla farligt avfall som har uppkommit i egen verksamhet, om

1. mängden avfall är högst 500 ton per kalenderår, och

2. behandlingen leder till materialåtervinning.

38 §⁴

Anmälningsplikt C och verksamhetskod 90.382 gäller för att *på ett sjukhus* konvertera smittförande avfall.

Anmälningsplikt C och verksamhetskod 90.382 gäller för att konvertera smittförande avfall.

71 §⁵

Tillståndsplikt A och verksamhetskod 90.440 gäller för att behandla farligt avfall, om den tillförda mängden avfall är mer än 2 500 ton per kalenderår.

Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är *tillståndspliktig* Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är *tillstånds- eller*

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2018/851/EU samt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/52/EU

² Förordningen omtryckt 2016:1188.

³ Tidigare 29 kap. 29 § upphävd genom 2022:1306.

⁴ Senaste lydelse 2016:1188.

⁵ Senaste lydelse 2016:1188.

enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel. *anmälningspliktig* enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.

72 §⁶

Tillståndsplikt B och verksamhetskod 90.450 gäller för att yrkesmässigt behandla farligt avfall, om den tillförda mängden avfall är högst 2 500 ton per kalenderår.

Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är <i>tillståndspliktig</i> enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.	Tillståndsplikten gäller inte om behandlingen är <i>tillstånds- eller anmälningspliktig</i> enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.
---	---

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2026.

⁶ Senaste lydelse 2016:1188.

3 Ärendet

Den 1 januari 2023 upphävdes bestämmelser i miljöprövningsförordningen (2013:251) om att behandling av farligt avfall från egen verksamhet omfattas av anmälningsplikt. För de aktuella verksamheterna innebar ändringarna i huvudsak att de blev tillståndspliktiga. Det har ifrågasatts om tillståndsplikten kan anses vara miljö- och hälsomässigt motiverad för de verksamheter som tidigare omfattades av anmälningsplikt. På liknande sätt har det lyfts att konvertering av smittförande avfall kan vara tillståndspliktigt i vissa sammanhang, vilket också har ifrågasatts. Med anledning av detta har denna promemoria tagits fram inom Klimat- och näringslivsdepartementet.

I maj 2022 redovisade Naturvårdsverket det uppdrag de fått av regeringen om att göra en bred översyn av hanteringen av schaktmassor och annat naturligt förekommande material som kan användas för anläggningsändamål. Uppdraget redovisades i skrivelsen Hantering av schaktmassor och annat naturligt förekommande material som kan användas för anläggningsändamål (M2022/01181). Skrivelsen har remitterats. I skrivelsen lämnade verket förslag på ändringar i miljöprövningsförordningen, däribland 29 kap. 71 och 72 §§. För att ge en helhetsbild över regleringen innehåller promemorian även dessa förslag.

4 Anmälnings- och tillståndsplikt för viss avfallsbehandling

4.1 All konvertering av smittförande avfall bör vara anmälningspliktig

Förslag: Anmälningsplikt C ska gälla för konvertering av smittförande avfall oavsett var verksamheten bedrivs.

Skälen för förslaget: För att få starta och driva vissa miljöfarliga verksamheter, så kallade C-verksamheter, krävs att verksamheten är anmäld. Vilka verksamheter som är anmälningspliktiga framgår av miljöprövningsförordningen. För sådana verksamheter och åtgärder anges uttrycket "anmälningsplikt C" (1 kap. 10 § miljöprövningsförordningen). Anmälningsplikt C gäller för att på ett sjukhus konvertera smittförande avfall (29 kap. 38 § miljöprövningsförordningen). Konvertering av smittförande avfall sker vanligtvis genom autoklivering, dvs. att man genom hög temperatur och ånga (och ibland tryck) behandlar avfallet i syfte att hindra att smitta förs vidare. Konvertering är alltså en form av avfallsbehandling där syftet är att behandla avfallet så att smittrisen elimineras.

Autoklivering används också för sådant som inte är avfall. Instrument som ska återanvändas kan t.ex. autoklaveras för att eliminera risken för

blodsmitta från skärande eller stickande verktyg. I dessa fall utgör instrumenten inte avfall och verksamheten omfattas därmed inte av 29 kap. miljöprövningsförordningen.

Anmälningsplikten för konverteringen infördes den 1 januari 2017. Bakgrunden var att det rådde osäkerhet om hur verksamheter som konverterade smittförande avfall vid sjukhus skulle prövas, särskilt eftersom sjukhusverksamhet i sig var anmälningspliktig. I vissa fall bedömdes dessa verksamheter som icke tillstånds- eller anmälningspliktiga och i andra fall bedömdes de vara en återvinningsverksamhet. I de fall de betraktades som återvinningsverksamhet omfattades de av den då gällande tillståndsplikten för behandling av farligt avfall som uppkommit i den egna verksamheten och som inte ledde till materialåtervinning. Eftersom anmälningsplikt bedömdes vara en tillräcklig prövningsnivå, infördes en anmälningsplikt för konvertering av smittförande avfall vid sjukhus (29 kap. 38 § miljöprövningsförordningen). Anmälningsplikten var inte begränsad till avfall som uppkommit i den egna verksamheten. Sjukhusen kunde därmed ta emot smittförande avfall från andra enheter eller verksamheter utan begränsning i mängd.

På liknande sätt som innan anmälningsplikten infördes för konvertering vid sjukhus har det nu uppkommit oklarheter kring vilken prövningsnivå som gäller när konvertering sker vid andra verksamheter än sjukhus, t.ex. vid så kallade hygieniska verksamheter där det finns risk för blodsmitta. Eftersom den nuvarande anmälningsplikten är avgränsad till sjukhus, kan tillämpningen av nuvarande regelverk innebära att konvertering som inte sker vid sjukhus behöver tillståndsprövas.

Det bedöms inte finnas någon miljö- eller hälsomässigt motiverad anledning att låta en högre prövningsnivå råda för konvertering av smittförande avfall som sker utanför sjukhus.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv (avfallsdirektivet) ska medlemsstaterna kräva att alla verksamhetsutövare som har för avsikt att behandla avfall ska inneha ett tillstånd från behörig myndighet. Det svenska systemet med anmälningsplikt C är konstruerat så att det uppfyller avfallsdirektivets krav på tillstånd. Avfallsdirektivets krav innebär att det inte är möjligt att ha lägre prövningskrav än anmälningsplikt.

Tillståndsplikten för konvertering av smittförande avfall utanför sjukhus bör alltså avskaffas och ersättas med en anmälningsplikt.

4.2 Materialåtervinning av farligt avfall som uppkommit i egen verksamhet bör vara anmälningspliktig

Förslag: Anmälningsplikt C ska gälla för materialåtervinning av högst 500 ton farligt avfall per kalenderår som har uppkommit i egen verksamhet. Anmälningsplikt ska inte gälla om återvinningen innebär kemisk behandling av avfallet.

Skälen för förslaget: Den 1 januari 2023 upphävdes den särskilda regleringen om anmälnings- och tillståndsplikt för behandling av farligt avfall från egen verksamhet. Förändringarna gjordes som en del i arbetet med att förbättra genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (MKB-direktivet). Enligt den upphävda regleringen föreskrevs anmälningsplikt C för att återvinna farligt avfall som har uppkommit i egen verksamhet, om mängden avfall var högst 500 ton per kalenderår och behandlingen ledde till materialåtervinning. För annan behandling av farligt avfall från egen verksamhet gällde tillståndsplikt B.

Den nuvarande regleringen innebär att behandling av avfall från egen verksamhet provas på samma sätt som behandling av farligt avfall från externa aktörer. För verksamheter med behandling av avfall från egen verksamhet innebär regleringen i huvudsak att de är tillståndspliktiga. Tillståndsplikt gäller för all yrkesmässig behandling av farligt avfall (29 kap. 71 och 72 § miljöprövningsförordningen). På så sätt säkerställs att avfallsdirektivets krav är uppfyllda.

För de verksamheter som fick en ändrad provningsnivå infördes övergångsbestämmelser. Den som bedriver verksamhet som omfattades av anmälningsplikt C får fortsätta verksamheten utan tillstånd till utgången av 2025 (SFS 2024:1314). Om en ansökan om tillstånd har kommit in till tillståndsmyndigheten före utgången av 2025, får verksamheten fortsätta till dess att ansökan har prövats slutligt, om inte tillståndsmyndigheten bestämmer annat. Nu gällande bestämmelser innebär alltså att de aktuella verksamheterna behöva ansöka om tillstånd senast den 31 december 2025.

Vanligtvis skickas farligt avfall för behandling hos externa aktörer. I vissa fall behandlas dock avfallet inom den egna verksamheten, där avfallsslag och behandlingsmetod kan variera. Behandlingen kan minska mängderna och därmed transportbehovet eller göra att avfallet kan återanvändas inom verksamheten. De i många fall miljömässiga fördelarna med att behandla avfallet inom den egna verksamheten gör att tillståndsplikten inte bedöms vara motiverad. I den utsträckning det är förenligt med MKB-direktivet bör därför den anmälningsplikt som tidigare gällde återinföras. Även om anmälningsplikt råder får tillsynsmyndigheten förelägga en verksamhetsutövare att ansöka om tillstånd, om verksamheten eller åtgärden kan antas medföra betydande miljöpåverkan (9 kap. 6 a § miljöbalken).

De projekt som omfattas av bilaga 1 till MKB-direktivet ska alltid anses medföra betydande miljöpåverkan. De behöver därför omfattas av tillståndsplikt. Den anmälningsplikt som i svensk rätt finns för C-verksamheter motsvarar alltså inte kraven i MKB-direktivet för de verksamheter som redovisas i bilaga 1 till direktivet (jfr artikel 4.1 och 5–10). I fråga om farligt avfall omfattas anläggningar för bortskaffande av farligt avfall genom förbränning, kemisk behandling eller deponering av bilaga 1. I uttrycket bortskaffande inkluderas även återvinning enligt ett avgörande i EU-domstolen (mål C-486/04). Detta skiljer sig från avfallsdirektivet där uttrycket bortskaffande inte inkluderar återvinning. Förbränning eller deponering är inte behandling som kan leda till

materialåtervinning. Det kan däremot kemisk behandling. För att säkerställa ett korrekt genomförande av MKB-direktivet bör kemisk behandling undantas från den föreslagna anmälningsplikten och i stället omfattas av tillståndsplikt.

4.3 Tillståndsplikt för behandling av avfall bör inte gälla om verksamheten redan är anmälningspliktig

Förslag: Tillståndsplikt för behandling av avfall ska inte gälla för en verksamhet som är anmälningspliktig enligt någon annan bestämmelse om behandling av avfall i miljöprövningsförordningen.

Skälen för förslaget: För att säkerställa att all avfallsbehandling är anmälnings- eller tillståndspliktig finns det bestämmelser som innebär att verksamheten är tillståndspliktig om den inte redan är det enligt andra bestämmelser (29 kap. 68, 69, 71 och 72 §§ miljöprövningsförordningen). Ett motsvarande undantag för verksamheter som är anmälningspliktiga enligt andra bestämmelser finns endast i fråga om icke-farligt avfall (29 kap. 68 och 69 §§). För att uppnå den önskade effekten av de övriga ändringarna i promemorian bör tillståndsplikten inte heller gälla för behandling av farligt avfall som är anmälningspliktig enligt andra bestämmelser. Som anges i avsnitt 3 har ett sådant förslag tidigare lämnats av Naturvårdsverket och remitterats.

5 Ikraftträdande

Förslag: Förordningsändringarna ska träda i kraft den 1 januari 2026.

Skälen för förslaget: Förslaget innebär att provningsnivån för viss behandling av avfall ändras från tillståndsplikt till anmälningsplikt. Bestämmelserna omfattas av övergångsbestämmelser som upphör att gälla vid utgången av 2025. De föreslagna ändringarna bör därför träda i kraft den 1 januari 2026.

6 Konsekvenser

I konsekvensutredningen analyseras och beskrivs effekter för samhällets olika aktörer av promemorians förslag.

Förslaget att tillståndsplikten inte ska gälla för behandling av farligt avfall som är anmälningspliktig ingår i Naturvårdsverkets rapport Hantering av schaktmassor och annat naturligt förekommande material som kan användas för anläggningsändamål som regeringen tidigare har remitterat. Dessa förslag syftar till att verksamheter inte ska vara tillståndspliktiga, om de är anmälningspliktiga enligt andra bestämmelser. Eftersom förslagen tidigare har remitterats beskrivs inte konsekvenserna närmare här.

6.1 Problembeskrivning

Enligt avfallsdirektivet ska medlemsstaterna införa tillståndsplikt för alla verksamhetsutövare som har för avsikt att behandla avfall. Kravet har genomförts i miljöprövningsförordningen genom tre olika prövningsnivåer, tillståndsplikt A och B och anmälningsplikt C. Utgångspunkten för att ställa krav på tillstånd eller anmälan är de effekter som verksamheten har på omgivningen (prop. 1997/98:45, Del 1 s. 336). Om effekterna inte bedöms vara så stora att de motiverar tillstånd, bör avfallsbehandlingen i stället omfattas av anmälningsplikt.

Konvertering av smittförande avfall bedöms ha små miljö- och hälsomässiga negativa effekter. Därför är prövningsnivån satt till anmälningsplikt när sådan verksamhet bedrivs på sjukhus. Verksamhetens miljö- och hälsomässiga effekt är emellertid oberoende av inom vilka inrättningar som verksamheten bedrivs. Att konvertering av smittförande avfall som görs inom andra inrättningar kan omfattas av tillståndsplikt innebär därmed att företag och myndigheter behöver lägga resurser på tillståndsprövningar som inte är miljö- och hälsomässigt motiverade.

Även återvinning av mindre mängder farligt avfall som uppstått inom den egna verksamheten bedöms generellt sett ha liten negativ påverkan på omgivningen. Även i detta fall kan nuvarande bestämmelser alltså innebära att verksamheten behöver tillståndsprövas trots att det inte är miljö- och hälsomässigt motiverat.

6.2 Effekter om någon reglering inte kommer till stånd (nollalternativet)

Om regleringen inte ändras kommer verksamheterna att omfattas av tillståndsplikt som inte bedöms vara miljö- och hälsomässigt motiverad, vilket leder till kostnader för såväl myndigheter som berörda företag.

6.3 Alternativa lösningar

Avfallsdirektivets krav på tillståndsplikt innebär att anmälningsplikt är den lägsta provningsnivå som verksamheter som behandlar avfall kan omfattas av. Generellt sett finns det därför inget alternativ till att införa anmälningsplikt för verksamheter som i dag omfattas av tillståndsplikt.

Direktivet tillåter emellertid att medlemsstaterna undantar verksamhetsutövare som återvinner avfall från krav på tillstånd. Dessa verksamheter ska då i stället omfattas av allmänna regler som säkerställer att avfallet behandlas i enlighet med artikel 13 i direktivet. Det innebär att avfallshanteringen ska ske utan fara för människors hälsa och utan att skada miljön, i synnerhet utan risk för vatten, luft, mark, växter eller djur, och utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt. Europeiska kommissionen ska informeras om de allmänna reglerna och verksamhetsutövare som omfattas av dem ska registreras.

Det finns i dag inga svenska allmänna regler i enlighet med direktivets undantagsmöjlighet. Eftersom det är frågan om allmänna regler krävs att de är utformade så att de säkerställer tillräckligt skydd för miljön och människors hälsa i alla situationer. Det gör att kravnivån riskerar att bli för hög i vissa fall. Anmälningsplikten innebär att kravnivån kan anpassas till förutsättningarna i det enskilda fallet. En anmälningsplikt bedöms därför vara en lämpligare lösning i detta fall.

6.4 Konsekvenser för berörda aktörer

6.4.1 Antal berörda verksamheter

Hygieniska verksamheter som innebär risk för blodsmitta eller annan smitta från skärande och stickande verktyg ska enligt förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd anmälas till kommunerna, som har tillsynsansvaret. Sådan verksamhet är exempelvis tatuering och akupunktur. Anmälningsplikten har ingen koppling till om verksamheten konverterar smittförande avfall och det är okänt i vilken omfattning konvertering sker inom den typen av verksamheter. Samtidigt har verksamheter som konverterar smittförande avfall utanför sjukhusverksamhet hittills inte betraktats som tillståndspliktiga. Sammantaget gör detta att det saknas tillförlitligt underlag om antalet verksamheter som berörs av att anmälningsplikten för konvertering av smittförande avfall utökas till fler inrättningar än sjukhus.

Behandling av farligt avfall som har uppkommit i den egna verksamheten kan avse många olika avfallsslag och behandlingsmetoder. Det är därmed inte en enhetlig grupp av verksamheter som omfattas av förslaget. Åtgärder som vidtas med reningsutrustning och andra skyddsåtgärder som t.ex. användning av oljeavskiljare och luftrenare utgör inte avfallsbehandling och omfattas därför inte av förslaget.

Inom ramen för ett regeringsuppdrag 2015 begärde Naturvårdsverket in uppgifter från kommunerna om anmälda C-verksamheter och sammanställde dessa. Sammanställningen gav en översiktlig bild av hur många C-verksamheter med tillhörande koder som fanns i kommunerna. Enligt sammanställningen hade 149 verksamheter verksamhetskod 90.390

(anmälningsskyldig behandling av farligt avfall som uppkommit inom den egna verksamheten), enligt den då gällande miljöprövningsförordningen. Baserat på dessa uppgifter uppskattas antalet verksamheter i dag till cirka 200 stycken.

6.4.2 Länsstyrelser

Verksamheter som bedriver konvertering av smittförande avfall utanför sjukhus har hittills inte betraktats som tillståndsskyldiga, men frågan har aktualiserats under senare tid. Genom förslaget blir det tydligt att dessa verksamheter inte är tillståndsskyldiga. För länsstyrelserna innebär förslaget i den delen troligen inga större konsekvenser i praktiken, givet hur bestämmelserna har tillämpats hittills.

Även i fråga om verksamheter som behandlar farligt avfall från den egna verksamheten innebär förslaget sannolikt små konsekvenser för länsstyrelserna. De verksamheter som var anmälda den 1 januari 2023 har hittills inte behövt söka tillstånd. I fråga om verksamheter som påbörjats under de senaste två åren innebär förslaget att tillsynen flyttas från länsstyrelsen till kommunen. I vissa fall kan tillsynen redan vara överlämnad till kommunen.

För miljöprövningsdelegationerna innebär förslaget att planerade verksamheter inte kommer att behöva tillståndsprövas. Med utgångspunkt i antalet anmälda verksamheter 2015 uppskattas antalet prövningar i hela landet minska med 10–20 stycken årligen.

6.4.3 Kommuner

Handläggningen av anmälan om konvertering av smittförande avfall bedöms vara förhållandevis enkel. Det gäller i synnerhet så kallade hygieniska verksamheter som redan är anmälda och där kommunens tillsyn av konverteringen bör kunna samordnas med den tillsyn av verksamheten som kommunen redan bedriver.

I fråga om behandling av farligt avfall som uppstått i den egna verksamheten innebär förslaget enbart mindre förändringar för kommunerna. De verksamheter som var anmälda den 1 januari 2023 har hittills inte behövt söka tillstånd och behöver inte förnya sin anmälan. Verksamheter som har påbörjats efter den 1 januari 2023 och därmed har tillståndsprövats kommer att fortsatt kunna bedrivas i enlighet med tillståndet utan att någon anmälan behöver göras (jfr 9 kap 6 b § miljöbalken). Däremot kommer anmälan av nya, planerade verksamheter att behöva hanteras av kommunerna. Antalet anmälningar uppskattas till 10–20 stycken årligen sett till hela landet.

Den årliga tillsynen prioriteras och bedrivs utifrån behov och inte utifrån om en verksamhet är anmälningsskyldig eller inte. Behovet av tillsyn över verksamheter som konverterar avfall är sannolikt lågt och inte nämnvärt högre än behovet av tillsyn över verksamheter som konverterar annat än avfall. Hur mycket resurser som tillsynsmyndigheten behöver lägga på tillsynen av de berörda verksamheterna, utöver att hantera anmälan, är

därför svårt att förutse. Oavsett omfattningen kan tillsynen finansieras genom avgifter som kommunerna får besluta.

6.4.4 Domstolar

Miljöprövningsdelegationens beslut om tillstånd kan överklagas till mark- och miljödomstolen. Beslut som kommunen fattar avseende en anmälningspliktig verksamhet kan överklagas till länsstyrelsen och därefter vidare till mark- och miljödomstolen. Förslaget skulle kunna leda till att marginellt färre ärenden når mark- och miljödomstolarna i och med att dessa blir tredje i stället för andra instans.

6.4.5 Företag

Eftersom frågan om tillståndsplikt har väckts under senare tid är det sannolikt få, eller inga, företag som har tillståndsprövats enbart på grund av konverteringen av smittförande avfall. Förslaget innebär att det blir tydligt att konvertering av smittförande avfall inte är tillståndspliktig verksamhet, oavsett var den bedrivs. Det innebär att de kostnader som är förknippade med tillståndsprövningar undviks, även om kostnaden för en tillståndsprövning i detta fall bör vara betydligt lägre än i normalfallet. I det fall konverteringen sker inom hygienisk verksamhet bör anmälan och kommunens tillsyn kunna samordnas med den tillsyn av verksamheten i övrigt som kommunen bedriver, vilket också kan förväntas återspeglas i den tillsynsavgift som företagen betalar.

I fråga om behandling av farligt avfall som uppkommit i egen verksamhet innebär förslaget att de verksamheter som enligt gällande bestämmelser behöver lämna in en tillståndsansökan senast den 31 december 2025 i stället kan fortsätta bedriva verksamheten utan tillståndsprövning. Även här innebär det att de kostnader som är förknippade med en tillståndsprövning undviks.

6.5 Statsfinansiella konsekvenser

Förslaget bedöms minska resursbehovet hos länsstyrelserna, om än marginellt sett till deras totala prövnings- och tillsynsverksamhet. Eftersom finansieringen av länsstyrelsernas prövning och tillsyn sker genom avgifter, kommer statens intäkter att minska i motsvarande grad. Kommunernas handläggning av anmälan och tillsynen av anmälningspliktiga anläggningar finansieras genom avgifter som kommunerna själva beslutar.

6.6 Miljömässiga konsekvenser

Även om anmälningsplikt råder får tillsynsmyndigheten förelägga en verksamhetsutövare att ansöka om tillstånd, om verksamheten eller åtgärden kan antas medföra betydande miljöpåverkan. Förslaget bedöms därmed inte leda till några direkta miljömässiga konsekvenser.

6.7 Bedömning av om regleringen överensstämmer med eller går utöver de skyldigheter som följer av anslutningen till EU

Förslaget bedöms överensstämma med de skyldigheter som följer av Sveriges medlemskap i EU.

6.8 Bedömning av om det finns behov av speciella informationsinsatser

Det finns ett visst behov av informationsinsatser riktade till tillsynsmyndigheterna från Naturvårdsverkets sida. Information till berörda verksamhetsutövare kan sedan lämnas inom ramen för tillsynsmyndigheternas tillsyn.

6.9 Hur och när konsekvenserna av förslaget eller beslutet kan utvärderas

Någon särskild utvärdering av förslagets konsekvenser är inte planerad. En utvärdering bör i stället göras inom ramen för en eventuell större översyn av miljöprövningsförordningens indelning i tillstånds- och anmälningspliktiga verksamheter.